

Jarmila Semotámová

Paní Jarmila Semotámová se narodila 27.10.1933 ve Znojmě.

Když došlo k Mnichovské dohodě a zabrání pohraničních oblastí, musela se odstěhovat/utéct s celou rodinou. V té době jí bylo pět let. Ze Znojma utíkali narychlo společně s bratrem jejího otce, neboť věřili, že pronásledována bude celá rodina.

“No já jsem byla malinká, mně bylo 5 let, a jak jsme začali běžet, tak mě začalo bolet a já jsem nemohla dechat. Tak mě tatínek vzal na záda a říkal, musíš mě držet, ale nesmiš mě škrtit, abych mohl dechat, abych mohl rychleji jít. A tak my takovýmhle způsobem jsme se dostali z toho Znojma”

Putovali přes vesnici Měšice, než se dostali až do Boskovic u Brna, kde bydlela její teta, sestra její maminky. Tam je taky pohostili a nechali přespát. Nakonec se dostali do velkostatku, kde žili zbylí sourozenci její maminky. Kvůli nedostatku místa spali na slámě v kuchyni. Zde bydleli až do konce

války. Paní Jarmila zde již začala chodit do školy.

Po válce se zase mohli vrátit do Znojma. Bohužel, ani to neznamenal pro paní Jarmilu konec utrpení.

Po roce 1948, a tedy nástupu komunistů, se opět její rodina dostala do nesnází. V té době vycházela Jarmila z „měšťanky“ (dnešní základní škola), po škole musela nastoupit do továrny, protože její rodiče neměli na vyučení, které se muselo platit. V prosinci 1951 se paní Jarmila vdala. Svatba to byla dle jejích slov skromná, ani oslava nemohla být bujará kvůli strachu z příslušníků Státní bezpečnosti.

Obrázek 3 svatební fotka 1951

V roce 1952 se otec rodiny rozhodl utéct, neboť nemohl coby řidič uživit svou početnou rodinu.

“Tak on potajmu chtěl s maminkou a třeba třema bratříčkama, kteří byli podstatně mladší než my, chtěli přejít hranice. Já je šla jenom doprovodit.”

Bohužel útěk přes znojemskou Kraví Horu nebyl úspěšný. Paní Jarmila, která sama pouze vyprovázela, byla dopadena a potrestána. Její maminka musela být ve vězení na 3 roky, z toho si odseděla 16 měsíců, její tatínek na 11 let a Jarmilu odsoudili na 10 měsíců. Ve vězení Jarmila prožívala strašná muka. Pořád je převáželi do jiných věznic a vyslýchali.

“Za celý den jsme si nesměli sednout, jedině v momentě, když jsme dostali jídlo. Měli jsme jenom slamník a jednu smradlavou deku každé, bylo nás tam pět napřed. Museli jsme to složit a celý den chodit, nesměli jsme se ani opřít o zed' a to už přišel a práskl do těch železných dveří. “

Když se vrátila z vězení, doba byla pořád stejná, lidé byli pořád pronásledováni.

Dnes žije v Jihlavě se svou dcerou a my ji obdivujeme za její odvahu a statečnost.